

en eneste gang. Det stod fuldstændig nyt og funklende. Alt var parat. Og da det omsider kom i brug nogle måneder efter, at vi havde været der, så gjorde man det, at man hentede kvæg ind fra det dengang apartheidramte Sydafrika, slagtede kvæget og bragte det tilbage til Sydafrika. Se det blev der hurtigt rettet op på, og på samme måde er der nu etableret nogle evalueringsmekanismer, som gør, at der rettes op, så såre man ser, at der er noget, der går skævt.

Derfor synes jeg, at fru Agnete Laustsen skylder lidt over eller meget ved siden af målet ved nu i den grad at glæde sig over, at Fremskridtspartiet har rejst denne her forespørgselsdebat og dermed fået sat gang i overvejelserne om evalueringer. Jeg synes, at man kraftigt overfortolker både, hvad den socialdemokratiske ordfører sagde i så henseende, og hvad hr. Steen Gade fra SF sagde. Jeg ved ikke, om man vil prøve at overfortolke, hvad jeg siger. Det bliver nok lidt svært, for der er ikke noget at komme efter. Vi mener, at der er evalueringer i gang, og det skal der også være, og at der stadig vil findes kritiske punkter og det skal vi rette op på.

Nu jeg er i den boldgade, så lad mig også lige tage fat i bogen af Martin Paldam og sige: Det er en udmærket bog i den forstand, at den rejser en diskussion, vi også gerne vil være med i, og vi synes, der er relevante synspunkter fra hans side, som vi også forholder os til. Vi er altså ikke bange for hans bog, og vi afviser den heller ikke – der er mange, der sidder og læser i den – men vi synes, at han bliver overfortolket og fortolket forkert, for han siger jo ikke, at den danske ulandsbistand skal nedskæres, han går jo endda ind for, at vi skal fastholde den ene procent. Han påpeger nogle problemer undervejs, og det skal tages til indtægt for en forbedring.

Jeg må også henvise til OECD. Jeg mener, ministeren også var inde på i sin bemærkning, at der kom en rapport i 1994, der talte ganske pænt om den danske ulandsbistand og vores evalueringsskemaer.

Og lad mig så slutte med et citat. Vi mener, at det folkelige engagement om det her er vigtigt. Vi har alle sammen som medlemmer af Folketinget fået et brev af 7. oktober fra Mellemløbeligt Samvirke, hvor de skriver, at udviklingsbistand faktisk nytter noget. De sammenligner det, vi laver på ulandsområdet, med den udliceningsordning, vi har på kommuneområdet i Danmark. Det er vel en god praktisk måde at se

det på, hvis ikke man kan svinge sig op til de store visioner, som nogle af os faktisk gør, når vi taler om ulandsbistand.

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Det er hr. Bjørn Elmquists bemærkninger om de eksisterende evalueringer, der kalder mig på talerstolen. Jeg bliver nødt til at spørge hr. Bjørn Elmquist, om bemærkningerne skal forstås derhen, at der ikke er nogen grund til at ændre på den måde, vi evaluerer på, forstået sådan at evalueringerne gerne skulle være et operationelt instrument i den kommende planlægning af projekter.

Hvis det er tilfældet, at hr. Bjørn Elmquists bemærkninger skal forstås på den måde, må jeg indrømme, at så er det nye toner for mig fra Det Radikale Venstre. Jeg har tidligere været i debat med hr. Jørgen Estrup om lige præcis evalueringerne af danske bistandsprojekter, og der har jeg fået den helt klare forståelse, at også Det Radikale Venstre mener, at der kan laves forbedringer inden for dette område.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Bjørn Elmquist gjorde meget ud af at indrømme, at bevares, der bliver da begået fejl, men lige så snart man opdager fejlene, så bliver de rettet. Det står i absolut kontrast til den udtalelse, som formanden for statsrevisorerne, hr. Ivar Hansen, kommer med til Erhvervs-Bladet den 1. september 1997:

»Statsrevisor Ivar Hansen, Venstre, har peget på, at det er de samme ministerier og styrelser, der begår fejl og lover at rette op på tingene. Næste år konstateres det, at fejlene endnu ikke er rettet, og er de rettet, er der opstået problemer andre steder.«

Statsrevisorerne kan konstatere, at selv om man påpeger fejlene både fra Rigsrevisionen og fra statsrevisorerne, og selv om man lover at rette fejlene, så sker der ingenting. Det er jo, fordi man i Danida sidder med en overflod af millioner og et kæmpe politisk pres på, at pengene skal deles ud. Og de arme mennesker har ikke fantasi til, hvad de skal bruge pengene til, og så går de til alle mulige projekter, der ender som hvide elefanter.